

**Φασουλής και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ. Βεβαίως έμαθες και σὺ ἐκ τῆς μυθολογίας ποίος ὑπῆρξεν ἄλλοτε ὁ Βασιλεὺς Αὐγείας. Αὐτὸς λοιπὸν τῆς Ἥλιδος ὁ Βασιλεὺς ὁ μέγας ἐλέγετο περίπλουτος εἰς βοῦς πολλοὺς κί εἰς αἶγας, ἐνῷ δ' ἐκόμπαζε κί αὐτὸς στὸν ἀφρονὸν του πλοῦτον ἐκ τῶν συγῶν κενώσεων τῶν βοσκημάτων τούτων ἐσχηματίσθη βαθμηδὸν ἡ κόπρος του Αὐγείου, τὸ τελευταῖον σύμβολον ἐκάστου ἐπιγείου.

Ἐκ ταύτης δέ, βρῆ Περικλῆ, τῆς σωρευθείσης ὕλης ἐβρώμισεν ὀλόκληρος ἡ Ἀχαοῆτις, κί ἂν του Διὸς ὁ Ἡρακλῆς, τὸ πρῶτο παλληκάρι, δὲν ἀνελάμβανε ποτὲ νὰ τὴν ἀποκαθάρρ, πᾶς ὁ Νομὸς τῆς Ἥλιδος βεβαίως θὰ ἐβρώμα χάρις στὸν Βασιλέα τουὸς σήμερον ἀκόμα, και πιθανὸν ἡ γῆ αὐτῆ νὰ εἶχε γίνει ἄλλη και ἴσως ἄνδρες ἐξ αὐτῆς δὲν θάβγαζαιαν μεγάλοι, κί ὁ κύριος Αὐγερινὸς, ἀνῆρ καλοφαγᾶς, που Χιώτικη τὴν ἐπαθε κατὰ τὰς ἐκλογάς.

Π. Τί θέλεις νὰ εἰπῆς μ' αὐτό;

Φ. Πῶς ὅσοι μὲν μανίαν

ἀνδρείως ἀγωνίζονται εἰς ταύτην τὴν γωνίαν ὑπὲρ τῆς ἀνευρέσεως σωστοῦ Ἰσοϋγίου κατήνησαν, βρῆ Περικλῆ, τὰ βῶδια του Αὐγείου. Θέλω νὰ πῶ πῶς οἱ Ρωμηοί, βρῆ καίκαλο ξερὸ, χωρὶς βεβαίως οὐτ' ἐμὲ και σὲ νὰ ἐξαιρῶ, Πύργον Βαβὲλ ἀνύψωσαν μὲ τὴν πολλῆ των πάστρα, ποῦ θὰ τὸν δῆς ἀργότερα νὰ κουτουλά μὲ τάστρα, κί ἐπάνω εἰς τὴν κορυφῆν, ὅπου ποτὲ δὲν φθάνας, τότε Τριχούπης κάθεται και τότε Δεληγγάννης μὲ ὅλα τὰ παράσημα και τὰς περγαμνῆς των, κί ἡ εὐωδία ἡ πολλῆ κτυπὰ τοὺς ρῶθινᾶς των, μὰ τόσοι τὴν συνείθισαν ἐδῶ και τόσα χρόνια, ποῦ τὴν θαροῦν ἀνθιμένο και μόσχο και κολόνια. Ἐντὸς του Πύργου, Περικλῆ, ποῦ ἔκτισεν ὁ τόπος, ὁ νόμοι και τὸ Σύνταγμα βρωμοῦν ἀδιακόπως, ἐκεῖ συμφύρεται τιμῆ μετὰ τῆς ἀτιμίας, ἐκεῖ ὁ κάθε καθαρὸς κί ἀκάθαρτος Ταμίας, ἐκεῖ κί ἡ Θέμις ἡ σμηνῆ, τὸ ξίφος και ἡ μίτρα, ἐκεῖ κί ἡ κυρὰ-Κῶδικαῖνα, ἡ πρώτη προενητήτρα, και πάντες οἱ προαγωγοί τῶν ὑπηρετριῶν, παιδίσκας σύροντες πολλὰς μὲ ρόδα παρειῶν, ἐκεῖ χυδαῖοι Ξιληνοὶ και Πρίπιοι ἐν τέλει, ἐκεῖ και κουτσαβάκηδων αἰμογαρῆς ἀγέλη, ἐκεῖ ρεβόλβερ Μάουζερ μὲ κοπτεράς μαχαίρας, ποῦ τόσας ἐξεκοίλισαν Ἑλληνικὰς γαστέρας, ἐκεῖ βελλάδες θανεϊκαῖς μαζί μὲ κοντοβράκια,

ἐκεῖ μπιφτέκι Ἀγγλικὸ, πατσᾶς και ποδαράκια, ἐκεῖ κλητῆρες αὐστηροὶ μετὰ λωποδυτῶν και βρωμεραῖς βλαχοκαλτσαις κυρίων Βουλευτῶν, ἐκεῖ και Βλαχοδήμαρχοι, ξενίζοντες κατ' οἶκον τὰ πλήθη τόσων πειρατῶν και ληστοφυοδίκων, τιμῶντες δὲ τ' Ἀνάκτορα εἰς τὰ Ἰωβιλαῖα και θέλοντες παράσημον ἀπὸ τὸν Βασιλέα, ἐκεῖ πολλοὶ μουφλοῦζῆδες τῆς Μπόρας Τραπεζίται, ἐκεῖ και μυριόπλουτοι τοῦ δρόμου ψωμοζῆται, ἐκεῖ κί ὁ ἄσματος υἱὸς χορταῖνων μὲ χαροῦπι, ἐκεῖ κί Ἐλγά ὡς σύμβολον του πλανήτου Τριχοῦπῆ, και τὸ Κορδῶνι τὸ λυτὸ και τὸ καλαμοβράκι του Γορτυνίου μαχητοῦ κυρίου Θεοδωράκη, ἐκεῖ μὲ ἴσσαν πᾶς Ρωμηὸς ὑπὲρ γαστρὸς παλαίων, ἐκεῖ και σὺ, ἐκεῖ κί ἐγῶ, τὸν μάρσιπόν μου κλαίων, τὸν κρύπτοντα ἐνώτια και ψέλλια στρεπτά, (και τί μεγάλο ἔαφνικὸ ἂν εἶχε και λεπτά.)

Αὐτὸν τὸν Πύργον, Περικλῆ, ὁσάκις ἀντικρῶσω τὸν πλησιάσω βεβαίως πῶς θὰ τὸν καθαρίσω, ἀλλ' ὅταν σπύσω πρὸς ἐκεῖ δὲν ξέρω πῶς ἐξαίνω και μίαν κόπρον ἐπ' αὐτοῦ περισσοτέρων κᾶνω, και δίχως νὰ τὸ ἐννοῶ, καυμένε Περικλέτο, κί ἐγῶ τὸ κατὰ δύναμιν σ' τὴν ὕψωσιν προσθέτω. Ἄλλὰ και πάντες οἱ Ρωμηοὶ ἐξευγενοὺς ἀμίλλης μοχθοῦν και ἀγωνίζονται πρὸς αὐτῆσιν τῆς ὕλης, και βλέπεις ὡς θεμέλια του Πύργου του μεγάλου τὴν ἀτιμίαν του ἐνὸς και τὴν τιμὴν του ἄλλου, κί ὁ Πύργος πρὸς τὰ σύννεφα τὴν κορυφῆν του φέρει και ποῦ θὰ φθάσῃ μιά φορὰ κανένας δὲν τὸ ξέρει, ἡ δὲ πατρὶς μοσχοβολὰ σὰν Μᾶη περιβόλι κί ἀπὸ τὴν εὐωδία τῆς λιποθυμοῦμεν ὄλοι. Ὅμως και σὺ, βρῆ Περικλῆ, καθόσον εἰμπορείης, τὸν ὀβολόν σου χρωστεῖς ἐκεῖ νὰ καταθέσῃς, ὅπῃταν δὲ στὸν βόρβορον πᾶν ὅσιον κυττάζῃς ποτὲ γι' αὐτὸ μὴ μ' ἐρωτᾶς, μηδὲ νὰ μ' ἐξετάζῃς, ἀλλὰ περὶ του μέλλοντος λαλῶν Ἰσοϋγίου νὰ ἐνθυμῆσαι πάντοτε τὴν κόπρον του Αὐγείου. Αὐτὰ ποῦ λές, βρῆ Περικλῆ, και τώρα δὸς μου ξύλον, διότι μὲ τοὺς λόγους μου ἐβρώμισα τὸ φύλλον κί ἴσως θυμώσουν οἱ λεπτοὶ τῶν ἀρωμάτων φίλοι...

Π. Ὅρσε μιά σφαῖρα, βρωμερέ, μ' ἄρχαυο καριοφύλλι.

